

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 293/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1446/2014, Rvp 1451/2014, Rvp 1464/2014, Rvp 1478/2014, Rvp 1488/2014, Rvp 1503/2014, Rvp 1541/2014, Rvp 1545/2014, Rvp 1573/2014, Rvp 1582/2014, Rvp 1585/2014 a Rvp 1591/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaniach vedených pod spisovými značkami: 3 Er 775/2006, 1 Er 438/2003, 2 Er 789/2005, 1 Er 83/2005, 3 Er 407/2006, 2 Er 753/2006, 1 Er 286/2003, 1 Er 120/2003, 1 Er 182/2004, 1 Er 12/2004, 1 Er 439/2003 a 1 Er 94/2004 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1446/2014, Rvp 1451/2014, Rvp 1464/2014, Rvp 1478/2014, Rvp 1488/2014, Rvp 1503/2014, Rvp 1541/2014, Rvp 1545/2014, Rvp 1573/2014, Rvp 1582/2014, Rvp 1585/2014 a Rvp 1591/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1446/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. februára 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. , Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 1446/2014, Rvp 1451/2014, Rvp 1464/2014, Rvp 1478/2014, Rvp 1488/2014, Rvp 1503/2014, Rvp 1541/2014, Rvp 1545/2014, Rvp 1573/2014, Rvp 1582/2014, Rvp 1585/2014 a Rvp 1591/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod spisovými značkami: 3 Er 775/2006, 1 Er 438/2003, 2 Er 789/2005, 1 Er 83/2005, 3 Er 407/2006, 2 Er 753/2006, 1

Er 286/2003, 1 Er 120/2003, 1 Er 182/2004, 1 Er 12/2004, 1 Er 439/2003 a 1 Er 94/2004 (ďalej aj „napadnuté konania“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená, pozn.) v napadnutých exekučných konaniach vedených okresným súdom podanými návrhmi požiadala o zmenu súdneho exekútora v súlade s § 44 ods. 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom v relevantnom čase. Sťažovateľka namieta, že *„V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd... do dňa spísania tejto sťažnosti nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpi až po veľmi dlhej dobe... Tvrdíme, že postupom porušovateľa (neodôvodnenou nečinnosťou a neefektívnou/nesústredenou činnosťou) došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa.“*

Sťažovateľka namieta, že okrem práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresný súd v napadnutých konaniach svojím postupom porušil aj práva zaručené čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže *„nemôže bez rozhodnutia exekučného súdu dosiahnuť exekúciou zhmotnenie veci (vyoženie pohľadávky), čo má za následok vytvorenie prekážky pre individuálnu alebo podnikateľskú spotrebu veci... K znížovaniu hodnoty majetku sťažovateľa (bonity pohľadávky) dochádza aj preto, že nečinnosť exekučného súdu podporuje a neodstraňuje nečinnosť, resp. nesústredenú činnosť povereného exekútora a utvrdzuje dlžníka (povinného) v tom, že sťažovateľovi zaplatiť nemusí, pretože ho autoritatívne k takémuto správaniu nemá kto prinútiť.“*

Podľa sťažovateľky okresný súd v napadnutých konaniach zároveň postupoval tak, že jej neposkytol „súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite. Porušovateľ neaplikoval

ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku tak, aby rešpektoval základné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.“.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka uvádza, že „aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, má v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a je s ním zaobchádzané odlišne, keď procesné návrhy a žiadosti týkajúce sa jeho veci nie sú riešené v zákonom predpokladanej kvalite za použitia príslušných zákonných ustanovení. Diskriminačný postup exekučného súdu výrazne ovplyvňuje právne postavenie sťažovateľa. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie.“.

Vzhľadom na z pohľadu sťažovateľky neodôvodnenú činnosť a neefektívny postup okresného súdu podala v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu sťažnosti na prieťahy v ňou iniciovaných exekučných konaniach, pričom „porušovateľ nevybavil sťažnosť do 30 dní odo dňa jej doručenia. Neinformoval sťažovateľa o predĺžení lehoty na jej vybavenie a ani inak so sťažovateľom nekomunikoval (nespravil tak ani zákonný sudca). Neprijal žiadne riadiace opatrenia na odstránenie zbytočných prieťahov v konaní.“.

Uvedeným postupom okresného súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

V petite sťažností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy, práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, ako aj ďalšie ňou označené ustanovenia ústavy a dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a napokon uložil okresnému súdu zaplatiť finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 1446/2014, Rvp 1451/2014, Rvp 1464/2014, Rvp 1478/2014, Rvp 1488/2014, Rvp 1503/2014, Rvp 1541/2014, Rvp 1545/2014, Rvp 1573/2014, Rvp 1582/2014, Rvp 1585/2014 a Rvp 1591/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva a lebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Er 775/2006, sp. zn. 1 Er 94/2004, sp. zn. 1 Er 439/2003, sp. zn. 1 Er 12/2004, sp. zn. 1 Er 182/2004, sp. zn. 1 Er 120/2003, sp. zn. 1 Er 286/2003, sp. zn. 1 Er 438/2003, sp. zn. 3 Er 407/2006, sp. zn. 2 Er 789/2005 a sp. zn. 1 Er 83/2005

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa

právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola

sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, predovšetkým z dôvodu, že vo veci bolo rozhodnuté, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Er 775/2006, sp. zn. 1 Er 94/2004, sp. zn. 1 Er 439/2003, sp. zn. 1 Er 12/2004, sp. zn. 1 Er 182/2004, sp. zn. 1 Er 120/2003, sp. zn. 1 Er 286/2003, sp. zn. 1 Er 438/2003, sp. zn. 3 Er 407/2006, sp. zn. 2 Er 789/2005 a sp. zn. 1 Er 83/2005, v ktorých podľa zistení ústavného súdu okresný súd rozhodol o návrhoch sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora uznesením sp. zn. 3 Er 775/2006 z 13. februára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 94/2004 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 439/2003 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 12/2004 z 20. decembra 2013, uznesením sp. zn. 1 Er 182/2004 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 120/2003 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 286/2003 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 1 Er 438/2003 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 3 Er 407/2006 z 23. januára 2014, uznesením sp. zn. 2 Er 789/2005 z 23. januára 2014 a uznesením sp. zn. 1 Er 83/2005 z 23. januára 2014 tak, že tieto návrhy zamietol. V čase podania sťažností (13. februára 2014, pozn.) už teda postupom okresného súdu v týchto konaniach zjavne nemohlo dochádzať k porušovaniu ňou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažností sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 753/2006

V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona o súdoch. Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

Účinnosť tohto právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1 a § 116 ods. 1 písm. b) tohto zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prieťahy v konaní...“. V zmysle § 64 ods. 2 prvej vety zákona o súdoch „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“. Napokon podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.“.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na právne názory vyjadrené v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorých účelom sťažnosti proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa príslušných ustanovení zákona o súdoch nie je potvrdenie stavu, ktorý nie je v súlade so základným právom zaručeným čl. 48 ods. 2 ústavy, ale poskytnutie príležitosti súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou (m. m. II. ÚS 64/97, I. ÚS 20/05). Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že účinne využil označený právny prostriedok nápravy podľa zákona o súdoch, alebo ak preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade, ak všeobecný súd, reagujúc na sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, prijme opatrenia smerujúce k zabezpečeniu ochrany jeho základného práva, zakladá to podľa názoru ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že „a) podal sťažnosť proti stagnácii zákonnému sudcovi do exekučného spisu a žiadal o nápravu; b) podal sťažnosť na postup súdu predsedovi súdu podľa ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. a žiadal o nápravu;“.

Na účely objektívneho posúdenia skutočností uvádzaných v sťažnosti si ústavný súd vyžiadal spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 753/2006, z ktorého zistil, že sťažovateľka v uvedenom konaní podala sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch 27. marca 2012, pričom 10. decembra 2013 urgovala príslušný súd „o rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora“. Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 2 Er 753/2006-23 z 2. septembra 2014 rozhodol o návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora tak, že ho zamietol.

Z uvedených skutočností teda vyplýva, že po tom, ako sťažovateľka doručila okresnému súdu opakovanú (urgenciu) sťažnosť podľa príslušných ustanovení zákona o súdoch, okresný súd v primeranej lehote vo veci rozhodol, t. j. sťažnosťou podľa zákona o súdoch sa zabezpečila efektívna ochrana základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K záverom o zjavnej neopodstatnenosti sťažností v časti namietaného porušenia sťažovateľkiných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť nasledovné:

Podľa § 374 ods. 4 OSP proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakať, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

V súlade s § 202 ods. 2 OSP odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak...

V súlade s čl. 142 ods. 2 ústavy... Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj

zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

V zmysle § 3 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych úradníkoch“) vyšší súdny úradník je oprávnený vykonávať úkony súdu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. (odsek 1) Úkonmi vyššieho súdneho úradníka sú: a) konanie a rozhodovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, b) skutkový a právny rozbor vecí, c) iné úkony súdu. (odsek 2) Sudca môže písomne poveriť vyššieho súdneho úradníka konaním a rozhodovaním a) vo vymedzenom okruhu vecí podľa rozvrhu práce, b) v určitej veci. (odsek 3)

Podľa § 3 ods. 5 zákona o súdnych úradníkoch vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu samostatne.

Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nemôže byť v súlade s účelom sledovaným čl. 142 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy nikdy konečným rozhodnutím vo veci. Je to tak preto, že zverenie výkonu súdnej moci iným osobám než sudcom musí mať v zmysle ústavy minimálne také obmedzenie, pri ktorom účastníkovi súdneho konania ostane zachovaná možnosť domáhať sa prejednávania jeho veci nestranným a nezávislým sudcom uplatnením opravného prostriedku (a to bez ohľadu na to, či túto možnosť účastník skutočne využije).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v napadnutých konaniach vedených okresným súdom tento rozhodol o návrhoch sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora uzneseniami vydanými vyšším súdnym úradníkom, proti ktorým sťažovateľka podala opravný prostriedok, v dôsledku čoho došlo ex lege k zrušeniu citovaných uznesení okresného súdu a vo veci opätovne rozhodne sudca okresného súdu.

Citované skutočnosti však nemenia nič na závere ústavného súdu o tom, že rozhodnutiami vydanými v napadnutých konaniach vyšším súdnym úradníkom, ako zamestnancom okresného súdu, ktorý rozhodol v súlade s citovanými právnymi predpismi a poverením sudcu okresného súdu v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu, došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty iným zákonom predvídaným spôsobom.

Podaním odvolaní proti rozhodnutiam vydaným vyšším súdnym úradníkom totiž sťažovateľka sama vyvolala stav (využívajúc svoje právo), keď o jej návrhoch (resp. odvolaniach proti uzneseniam okresného súdu vydaným v napadnutých konaniach) bude znovu rozhodovať sudca okresného súdu.

II.2.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach

Sťažovateľka sťažnosťami namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach, pričom z jej argumentácie vyplýva, že ich porušenie namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že dospel k záveru, že v sťažnosťami napadnutých konaniach nie sú splnené podmienky na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatoval, že v týchto konaniach nemohlo postupom okresného súdu dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a ani čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažností bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2015